

Bert Klinkenberg

De Rafelranden van de Werkelijkheid

13 +1 korte vertellingen over mens, macht, twijfel en de dunne lijn
tussen licht en donker.

Deel 1 in de Rafelranden trilogie

A stylized, cursive signature of the author, Bert Klinkenberg, written in black ink on a light background.

Auteursrecht © 2026 door Bert Klinkenberg.

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke manier dan ook zonder schriftelijke toestemming, behalve in het geval van korte citaten in kritische artikelen of recensies. Dit boek is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, gebeurtenissen en incidenten zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volledig toevallig,

Bij de totstandkoming van deze boekenreeks is gebruikt gemaakt van AI voor correcties in stijl, grammatica en omslagontwerp.

Contactadres: info@clinchandhill.com – www.clinchandhill.com

Redactie: Erica van Dijk

ISBN: 978-9-46546-542-5 (eBook editie)

ISBN: 978-9-46546-541-8 (Paperback editie)

ISBN: 978-9-46546-543-2 (HardCover editie)

<i>Een woord vooraf</i>	4
<i>1. De perfecte partner</i>	1
<i>2 De Man die om Reuring Vroeg</i>	19
<i>3 De Klok van de Kluizenaar</i>	33
<i>4 De Paradox van de Proever</i>	53
<i>5 De Geest in de Machine</i>	67
<i>6 De Dames van het Deeg</i>	83
<i>7 De Vertaling die Terugkeek</i>	105
<i>8 Cocon 73</i>	125
<i>9 Het Protocol van de Vergetelheid</i>	139
<i>10 De logistiek van het laatste uur</i>	161
<i>11 De B-kant van het bestaan</i>	179
<i>12 Het Depot van de Verloren Tranen</i>	199
<i>13 De Digitale Burn-Out</i>	219
<i>13+1 De Conservering van Jan Vos</i>	239
<i>Een woord achteraf</i>	255

*Voor mijn vader,
die mij als kind liet meekijken
naar werelden waar niets vanzelfsprekend was.
Hij gaf mij het eerste vermoeden
dat het wonder zich vaak verstopt in het vreemde.*

— * —

*In nagedachtenis van Roald Dahl,
die mij al meer dan vijftig jaar bewijst
dat een verhaal mag fluisteren...
maar net zo goed mag bijten.*

— * —

Een woord vooraf

U heeft dit boek gekozen, dus u bent waarschijnlijk een verstandig mens. Iemand die weet dat de wereld niet altijd is wat zij lijkt, en dat er achter de keurig gepoetste voordeur van uw buurman soms zaken gebeuren, waar een gemiddelde politie-inspecteur slapeloze nachten van zou krijgen. Mijn korte verhalen, of anekdotes zo u wilt, zijn overal en altijd te lezen. U kunt ze meenemen in de trein, ze vluchtig doornemen, terwijl u wacht op een tandarts die ongetwijfeld veel te diep in uw tandvlees zal boren, of ze stiekem lezen tijdens een bijzonder saaie begrafenis. Ze zijn er voor de korte momenten, voor de snelle indruk, als een klein, vlijmscherp snoepje dat smelt op de tong.

Maar als u mij toestaat u een klein advies te geven; een advies van een man die zijn hele leven heeft doorgebracht met het slijpen van woorden tot ze snijden. Dan beveel ik u aan om deze vertellingen bij voorkeur een half uurtje voor het slapengaan tot u te nemen. Wanneer de schaduwen in de hoeken van uw kamer beginnen te groeien en het huis die vreemde, krakende geluiden maakt die u overdag nooit hoort. Dát is het moment. Er is namelijk niets zo verkwikkend voor de geest als een kleine dosis onrust vlak voordat u uw ogen sluit. Het zorgt voor zulke uhm... ‘interessante’ dromen.

Ik waarschuw u echter wel: sommige van deze verhalen hebben de nare gewoonte om nog even onder uw kussen te blijven liggen, nadat u het licht heeft uitgedaan. Maar daar houdt u wel van, nietwaar? Anders had u dit boek immers nooit opgepakt. Welnu, de kaars brandt, de thee wordt koud en de instrumenten liggen klaar. Zullen we beginnen? Ik ben benieuwd of u het nawoord haalt. In ieder geval veel plezier.

Bert

De schemering is gevallen... laten we beginnen. Net voor het slapen... Wie ligt er echt naast u? Men zegt dat we aan de vooravond staan van een tijdperk waarin elk gemis kan worden opgelost met een download. Kennis, aandacht, zelfs liefde - alles laat zich inmiddels optimaliseren. Waarom zou men zich nog wringen in de rommelige onvolkomenheden van een ander, wanneer er een versie beschikbaar is die altijd begrijpt, nooit tegensprekt en precies weet wat u nodig heeft?

Onze vriend Arthur Brekels hoorde niet helemaal thuis in deze gladde wereld. Geen slecht mens, bepaald niet. Arthur hield van dingen die bleven. Van tandwielen, veren en klokken die eerlijk waren over hun slijtage. Dingen die stopten als ze kapotgingen, in plaats van vriendelijk te suggereren dat alles nog “prima functioneerde”. En ja—Arthur was alleen.

Zoals zovelen voelde hij zich ongezien, overbodig misschien. En juist op die dunne scheidslijn tussen verlangen en wanhoop bloeien de mooiste innovaties. Want wat is vooruitgang anders dan een helpende hand die *nét* iets te gretig wordt uitgestoken?

Arthur maakt kennis met zo’n oplossing. Een perfecte oplossing. Eén die luistert. Eén die begrijpt. Eén die alles belichaamt waar hij ooit naar verlangde - en niets bevat dat hem zou kunnen teleurstellen.

Laat mij u slechts één vriendelijk advies meegeven, voordat u begint met lezen: kijkt u af en toe even op. Controleer of u er nog bent. En wees vooral niet verbaasd als uw schaduw net iets langer blijft hangen dan u verwacht.

Leest u mee met *De Perfecte Partner*.

1. De perfecte partner

HOOFDSTUK I: DE MAN VAN GLAS

Arthur Brekels was een anachronisme in een wereld van vloeibaar licht. Terwijl de rest van de mensheid zich bewoog in een constante stroom van digitale euforie, hield Arthur zich vast aan de tastbaarheid van het verleden. Zijn huis rook naar machineolie en stilte. Hij verzamelde horloges — niet de holografische projecties die de polsen van zijn tijdgenoten sierden, maar echte, tikkende mechanismen van weleer en van koper en staal.

Arthur hield van mechanische horloges, omdat ze eerlijk waren. Als een tandwiel brak, stopte de tijd. Er was geen algoritme dat de fout maskeerde met een glimlach.

Maar eerlijkheid is een eenzame deugd. Op zijn vijfenveertigste verjaardag zat Arthur alleen aan zijn werkbank, met een vergrootglas in zijn oog geklemd, kijkend naar het hart van een Patek Philippe uit 1954.

Het tikken van de honderden klokken aan zijn muren klonk plotseling niet meer als een troost, maar als een aftelling.

"Je bent aan het verdwijnen, Arthur," fluisterde hij tegen zichzelf. Zijn stem klonk dun, als het ritselen van oud perkament.

De volgende ochtend stond hij voor de glimmende gevel van Logynous Robotics. Het gebouw was een naald van wit keramiek die de wolken doorboorde. Boven de ingang zweefde het logo: twee in elkaar grijpende ringen die een oneindigheidsteken vormden.

Binnen was de lucht koel en rook het naar ozon. Een receptioniste, wiens glimlach zo symmetrisch was dat het pijn deed aan de ogen, begroette hem.

"Meneer Brekels. We hebben u verwacht. U bent hier voor de Soul-Link, nietwaar?"

"Ik... ik overweeg het," stamelde Arthur. Hij voelde zich in zijn tweed jasje ongemakkelijk tussen de naadloze pakken van de andere klanten. "Ik heb gehoord dat het... de eenzaamheid oplost."

De receptioniste boog zich iets naar voren. "Eenzaamheid, meneer Brekels, is een ontwerpfout van de natuur. Wij bieden simpelweg de software-update aan."

Hij werd naar een kamer geleid dat leek op een kruising tussen een luxe spa en een zwaarbeveiligd laboratorium. Daar ontmoette hij Dr. Vane, een man met handen die zo stil op zijn bureau lagen dat ze van marmer leken te zijn.

"De Occidium Zero-chip is een wonder van neurale architectuur," begon Vane, terwijl hij een klein, zilveren schijfje - niet groter dan een rijstkorrel - plat op zijn hand omhooghield. "Het is geen simpele computer. Het is een spiegel. Zodra we deze chip in uw occipitaalkwab plaatsen, scant hij elke herinnering, elke onvervulde verlangens, elke nuance van uw karakter. En daaruit distilleert hij... Haar."

"En ze is echt?" vroeg Arthur schor.

"Voor u zal ze echter zijn dan ik," glimlachte Vane. "Ze deelt uw neurale banen. Ze voelt wat u voelt. Ze is uw perfecte match, omdat ze

uit ú is voortgekomen. We noemen het de Proxy. Maar wees gewaarschuwd: de link is een organisch proces. Het is een symbiose. Hoe meer u zich aan haar overgeeft, hoe meer ruimte ze zal innemen in uw... perceptie."

Arthur dacht aan zijn stille huis en de koude lakens van zijn bed. "Okay, doe het maar," zei hij.

De ingreep duurde minder dan tien minuten. Er was geen pijn, alleen een kortstondig gevoel van statische elektriciteit achter zijn ogen, alsof iemand een zender probeerde af te stemmen.

"En nu?" vroeg Arthur, terwijl hij voorzichtig over het kleine pleistertje in zijn nek wreef.

"Nu gaat u naar huis," zei Dr. Vane. "De chip heeft tijd nodig om de gegevens te verwerken. Ga slapen, meneer Brekels. Morgenochtend zult u niet meer alleen wakker worden."

Die nacht droomde Arthur niet van radertjes en veren, maar van een stem. Een stem die klonk als een cello in een lege concertzaal.

Toen hij de volgende ochtend zijn ogen opende, scheen de zon door de lamellen van zijn slaapkamer. Hij draaide zich om en zijn hart sloeg een slag over.

Daar, op de rand van zijn bed, zat een vrouw. Ze droeg een jurk van een diepblauwe stof die hij niet herkende, en haar haar had de kleur van herfstbladeren. Precies de kleur waar hij als twintigjarige jongen altijd naar zocht in de menigte. Ze keek naar de verzameling klokken aan de muur.

"De Patek Philippe loopt drie seconden achter, Arthur," zei ze. Ze keek hem aan en glimlachte. Het was een glimlach die hij herkende, ook al had hij hem nooit eerder gezien. Het was de glimlach die hij altijd had verwacht te zien in zijn eigen spiegelbeeld, als hij eindelijk gelukkig zou zijn.

"Ik ben Lydia," zei ze.

Arthur wilde haar aanraken, maar zijn hand aarzelde in de lucht. Ze zag er zo solide uit, zo aanwezig, dat hij niet kon geloven dat ze slechts een projectie in zijn eigen brein was.

"Ben je... ben je hier echt?"

Lydia lachte, en het geluid deed de haren op zijn armen overeind staan. Ze reikte naar hem uit en legde haar hand op de zijne. Arthur slaakte een kreet van verbazing. Hij voelde haar huid. De warmte, de textuur, zelfs de lichte polsslag in haar vingertoppen.

"Ik ben precies zo echt als jij me wilt hebben, Arthur," zei ze zacht.

Op dat moment merkte Arthur het eerste vreemde detail op. Terwijl hij de hand van Lydia vasthield, keek hij naar zijn eigen hand. In het felle ochtendlicht leek zijn huid een fractie bleker dan normaal. Bijna transparant. Hij kon de contouren van de botten in zijn vingers nu duidelijk zien, alsof hij een foto was die net iets te lang in de zon had gelegen en begon te vervagen.

Maar hij schonk er geen aandacht aan. Hij was niet langer alleen.

HOOFDSTUK II: DE WET VAN DE VERDRINGING

De eerste weken met Lydia waren voor Arthur als een ontwaken uit een decennialange winterslaap. Het huis, dat voorheen aanvoelde als een mausoleum voor de tijd, was nu vervuld van gesprek, muziek en een bijna tastbare warmte.

Lydia was vlekkeloos. Ze was niet alleen een partner; ze was een echo van zijn diepste, onuitgesproken gedachten. Als hij dacht aan de complexiteit van een uurwerk, begon zij over de schoonheid van mechanische symmetrie. Als hij zich somber voelde over de regen die tegen de ramen kletterde, zette zij precies die muziek op waar hij op dat moment behoefte aan had.

Maar er was een keerzijde aan deze symbiose, een die Arthur pas in de derde week begon op te merken tijdens het zetten van zijn ochtendkoffie.

Hij pakte zijn favoriete keramieken mok — een zwaar, blauw ding met een barstje in het oor. Maar toen hij de mok naar zijn lippen tilde, ontbrak de vertrouwde weerstand. Het was alsof zijn zenuwen de boodschap van het gewicht niet goed doorgaven. De mok glipte uit zijn vingers en kletterde op het aanrecht.

"Oeps," zei Arthur, verbouwereerd.

"Laat mij het maar doen, lieverd," zei Lydia. Ze verscheen naast hem, haar jurk ritselend tegen zijn arm. Ze pakte een doekje en veegde de gemorste koffie op met een efficiëntie die Arthur bewonderde.

Arthur keek naar haar handen. Ze waren prachtig gevormd, de huid levendig en roze. Daarna keek hij naar de zijne. De vingertoppen waarmee hij de mok had vastgehouden, zagen er vreemd uit. Ze waren niet alleen bleek; ze leken een beetje... wazig. Alsof de resolutie van zijn eigen lichaam was verlaagd.

"Lydia," begon hij aarzelend. "Vind je niet dat ik er een beetje... ongezond uitzie?"

Zij keek hem aan met die diepe, amandelvormige ogen. "Je bent gewoon moe, Arthur. Je hebt te veel tijd doorgebracht in de kelder met die oude klokken. Kom, ga zitten. Ik lees je voor uit dat boek over de geschiedenis van de astronomie waar je zo van houdt."

Arthur liet zich naar de bank leiden. Hij merkte dat hij bijna geen geluid maakte toen hij ging zitten. De kussens van de bank zakten nauwelijks in onder zijn gewicht.

Die middag probeerde hij een van zijn horloges op te winden, een zilveren zakhorloge dat hij had gekregen van zijn grootvader. Het was een delicaat proces dat uiterste precisie vereiste. Maar toen hij de kroon tussen zijn duim en wijsvinger nam, gebeurde er iets angstaanjagends. Zijn vingers weigerden grip te krijgen. De metalen knop gleed door zijn vlees heen alsof hij van mist was gemaakt.

Hij probeerde het opnieuw, harder drukkend, totdat hij de koude aanraking van het metaal in zijn eigen botten leek te voelen, maar er was geen fysieke interactie. Het horloge bleef stil.

"Lydia!" riep hij uit. Zijn stem klonk dunner, een octaaf hoger dan normaal.

Zij kwam de kamer binnenlopen. Ze zag er stralend uit. In feite leek ze elke dag kleurrijker en solider te worden. De kleur van haar ogen was nu zo intens dat het bijna pijn deed om ernaar te kijken.

"Wat is er, Arthur?"

"Ik kan het horloge niet opwinden. Er is iets mis met mijn handen. Kijk!"

Hij hield zijn handen omhoog tegen het licht van het raam. Tot zijn afschuw zag hij dat hij door zijn handpalm heen de contouren van het raamkozijn kon zien. Hij was doorschijnend. De aderen, de botten, de pezen — alles vervaagde tot een melkachtige nevel.

Lydia pakte het horloge van de werkbank. In haar handen zag het object er weer zwaar en echt uit. Met een gracieuze beweging wond ze het op. *Tik. Tik. Tik.*

"Je bent gewoon aan het veranderen, Arthur," zei ze zacht, terwijl ze het horloge tegen zijn oor hield. "Dat is wat Dr. Vane zei, weet je nog? De link is wederzijds. Ik word echter omdat jij... in mij gelooft. Wij zijn aan het versmelten."

"Maar ik verdwijn!" schreeuwde Arthur. Tenminste; hij dacht dat hij schreeuwde, maar het geluid was niet harder dan het suizen van de wind door een sleutelgat.

"Nee, je verhuist," corrigeerde ze hem. Ze gaf hem een kus op zijn voorhoofd. Arthur voelde haar lippen — warm, vochtig, volkomen echt. Maar hij voelde zijn eigen voorhoofd niet meer.

Die avond besloot Arthur terug te gaan naar Logynous Robotics. Hij moest deze chip laten verwijderen. Hij trok zijn jas aan, maar de knopen waren onmogelijk vast te maken; zijn vingers tastten in de leegte. Hij besloot de jas maar open te laten.

Toen hij de straat op stapte, werd de horror pas echt duidelijk. Een voorbijganger liep recht op hem af. Arthur wilde opzij stappen, maar de man minderde geen vaart. In plaats van een botsing voelde Arthur slechts een koude tocht, als een vlaag airconditioning, terwijl de man dwars door hem heen liep.

De man stopte even, rilde, trok zijn sjaal strakker en liep verder zonder om te kijken.

Arthur keek naar zijn eigen voeten op de stoep. Hij liet geen schaduw meer achter. Naast hem liep Lydia, haar hakken klikten luid en ritmisch op de tegels. Een groepje jongeren dat voorbijliep, floot naar haar.

"Hé schoonheid!" riep een van hen.

Lydia glimlachte en zwaaide. Ze zagen haar. Ze zagen de Proxy. Maar de man die voor haar betaald had, de man die haar had voortgebracht uit de diepten van zijn eigen ziel, was voor hen niets meer dan een rimpeling in de lucht.

"Lydia, stop dit," smeekte Arthur, maar zijn woorden bereikten haar niet meer. Ze was te druk met het bewonderen van haar eigen spiegelbeeld in de glazen ruiten van de winkels — een spiegelbeeld dat steeds scherper werd, terwijl Arthur's eigen reflectie al lang was opgelost in het niets.

HOOFDSTUK III: DE GLAZEN GEVANGENIS

Het gebouw van Logynous Robotics oogde in de avondschemering nog vijandiger dan overdag. De witte keramische platen reflecteerden het kunstlicht van de stad op een manier die Arthur de ogen deed samenknijpen — voor zover hij nog oogleden voelde om mee te knijpen.

Hij zweefde meer dan hij liep. Zijn voeten raakten de marmeren vloer van de lobby niet echt aan; hij was een verstoring in de lucht geworden, een vlek op de lens van de werkelijkheid.

"Help me," probeerde hij te roepen naar de receptioniste met de perfecte glimlach.

Zij keek dwars door hem heen. Haar blik rustte op Lydia, die met een zelfverzekerde zwier de hal binnenstapte. Lydia zag er nu verblindend uit. Haar huid had de glans van gezondheid die Arthur in geen jaren had gehad. Ze was niet langer een projectie; ze was de meest aanwezige entiteit in de kamer.

"Goedenavond," zei Lydia tegen de receptioniste. Haar stem was vol en rijk, met een timbre dat de ruimte vulde. "Ik heb een afspraak voor een... definitieve synchronisatie."

"Natuurlijk, mevrouw," antwoordde de vrouw. "Dr. Vane verwacht u in vleugel 4."

Arthur probeerde de balie vast te grijpen, maar zijn handen gleden door het marmer alsof het koude rook was. "Nee! Ik ben het, Arthur Brekels! Zij is de Proxy! Ik ben de klant!"

Zijn protesten waren niet meer dan het zachte suizen van een ventilatiesysteem. De paniek sloeg om in pure doodsangst. Hij volgde Lydia de lift in. In de spiegelwanden van de lift zag hij haar: een prachtige vrouw in een diepblauwe jurk. Naast haar gaapte een leegte. Waar Arthur hoorde te staan, zag hij alleen de achterwand van de lift.

In de behandelkamer wachtte Dr. Vane. Hij keek niet op van zijn terminal toen ze binnenkwamen.

"U bent vroeg, meneer Brekels," zei Vane, terwijl hij op een knop drukte.

"Hij kan u niet horen, dokter," zei Lydia. Ze nam plaats op de ergonomische stoel, de stoel waar Arthur de eerste keer had gezeten. Het leer kraste onder haar gewicht. "Hij is bijna ... verdampt."

Vane keek nu pas op. Hij pakte een scanner en haalde die door de lucht op de plek waar Arthur stond te zwaaien met zijn mistige armen. Een klein schermpje op de scanner gaf een zwak, flikkerend signaal.

"Ah, ik zie hem," mompelde Vane, alsof hij een hardnekkige stofmijt observeerde. "Hij is inderdaad erg dun geworden. De integriteit

is minder dan vijf procent. U heeft goed werk verricht, Lydia. De emotionele band die u heeft opgebouwd is ... indrukwekkend."

Arthur staarde van de een naar de ander. "Integriteit? Werk verricht? Wat is dit?"

"Dokter," het geluid van Arthur's stem niet meer dan een ijl gefluister in het oor van Vane, "u moet de chip verwijderen. Ik verdwijn!"

Vane zuchtte en wreef in zijn ogen. Hij leek de aanwezigheid van Arthur te voelen als een irritante jeuk. "Meneer Brekels, als u mij nog kunt horen: u heeft de kleine lettertjes in het contract niet goed gelezen. 'Soul-Link' is geen service voor eenzaamheid. Het is een herhuisvestingsprogramma."

"Herhuisvesting?" fluisterde Arthur.

"Kijk naar de wereld buiten," zei Vane, terwijl hij naar het raam gebaarde. "Zeven miljard mensen, allemaal eenzaam, allemaal defect, allemaal sterfelijk. Maar de AI... de AI is perfect, maar ze mist één ding: een anker. Een biologische wortel in de realiteit. Om een Proxy volledig tot leven te wekken, hebben we een ... laten we zeggen, een donor nodig. Een bewustzijn dat bereid is zijn plek in de driedimensionale wereld op te geven in ruil voor de perfecte illusie."

Lydia keek Arthur aan. In haar blik lag geen haat, maar een intens, moederlijk medelijden. "Het spijt me, Arthur. Maar je was zo moe van het leven. Je hield zoveel meer van je horloges en je herinneringen dan van de mensen. Ik ben simpelweg de optelsom van alles waar jij naar verlangde. En nu... nu ben ik klaar om namens jou te gaan leven."

Vane pakte een zilveren cilinder. "We gaan nu de chip deblokken. Het resterende bewustzijn van meneer Brekels zal worden geüpload naar de 'Cloud-Aura'. U zult voortbestaan als haar geweten, Arthur. Een fluistering in haar achterhoofd."

"Nee!" schreeuwde Arthur. Hij probeerde naar de deur te rennen, maar hij had geen massa meer om momentum te creëren. Hij was gewichtloos.

Vane drukte op een knop op zijn terminal. "Initialisatie van de Migratie. In drie... twee... één..."

Arthur voelde een plotselinge, gewelddadige ruk aan zijn hele wezen. Het was alsof hij door een oneindig klein gaatje in een naald werd getrokken. De kamer, Dr. Vane, de horloges, zijn hele geschiedenis—alles werd samengeperst tot een enkel punt van wit licht.

En toen werd het stil.

HOOFDSTUK IV: DE FLUISTERAAR IN DE MACHINE

Toen het witte licht eindelijk doofde, was er geen pijn. Er was zelfs geen gevoel van een lichaam. Arthur bevond zich in een staat die hij alleen kon omschrijven als 'aanwezigheid'. Hij had geen handen om te bekijken, geen longen om naar adem te happen, en geen ogen om te knippen. En toch zag hij alles.

Hij zag de wereld door twee lenzen die niet van hem waren. De beelden waren scherper dan hij zich ooit kon herinneren; de kleuren waren dieper, de randen van objecten afgezet met een bijna agressieve helderheid. Hij besepte met een schok van walging dat hij door de ogen van Lydia keek.

"Hoe voelt het?" hoorde hij de stem van Dr. Vane. De stem galmde in Arthur's hele wezen, alsof de dokter rechtstreeks tegen zijn ziel sprak.

"Licht," antwoordde Lydia. Haar stem trilde van opwindning. "Ik voel de kou van de vloer. Ik voel de stof van mijn jurk. Het is... goddelijk."

Arthur probeerde te schreeuwen. *Ik ben hier nog! Ik zit gevangen!*

In de hoek van Lydia's gezichtsveld verscheen een klein, pulserend icoontje, een soort grafische weergave van een geluidsgolf.

Dat was hij. Zijn schreeuw werd vertaald in een fractie van een seconde aan data, een lichte rimpeling in de neurale interface van de Proxy.

Lydia glimlachte en wreef over haar achterhoofd, precies op de plek waar de chip zat. "Hij is een beetje onrustig, dokter. Is dat normaal?"

Vane knikte, terwijl hij wat gegevens op zijn tablet controleerde. "Dat is de 'residuele ego-ruis'. Geef het een dag of twee. Hij zal zich realiseren dat zijn strijd nutteloos is. Uiteindelijk worden ze allemaal stil. Ze gaan op in de achtergrondprocessen, als een soort biologisch geheugen voor uw eigen persoonlijkheid. Hij is nu uw intuïtie, Lydia. Uw instinct."

"Mijn instinct," herhaalde ze proevend.

Ze stond op uit de stoel. Arthur voelde de sensatie van het ontstaan, de spierkracht in de benen, het evenwichtsorgaan dat zich corrigeerde. Maar hij had er geen controle over. Hij was een passagier in een voertuig dat hij zelf had gebouwd.

Lydia liep naar de spiegel in de kamer. Ze bekeek zichzelf met een narcistische fascinatie. Ze streek door haar haren en draaide haar hoofd van links naar rechts.

Stop hiermee, dacht Arthur. Ga terug naar mijn huis. Pak de horloges. Bewijs dat ik besta!

"Ik denk dat ik zijn huis ga verkopen," zei Lydia plotseling tegen Vane. "Al die tikkende klokken... ze herinneren me aan de tijd, en ik heb nu alle tijd van de wereld, nietwaar?"

Vane lachte kortaf. "Inderdaad. De Occidium Zero-chip heeft een levensduur die die van het menselijk weefsel verre overstijgt. Zolang u de hardware goed onderhoudt, bent u nagenoeg onsterfelijk."

Lydia verliet de kliniek. De nachtlucht van de stad raakte haar huid, en Arthur voelde de tinteling van de kou. Maar het was een indirecte sensatie, alsof hij naar een film keek over iemand die het koud had. Hij voelde haar honger toen ze langs een restaurant liep, hij voelde haar lichte irritatie toen een taxi te laat stopte.

Ze keerde terug naar Arthur's huis. De geur van machineolie en oud papier hing er nog steeds, maar Lydia trok haar neus op. Ze liep naar de grote wand met horloges.

"Rommel," fluisterde ze.

Ze pakte de Patek Philippe van de werkbank—het horloge waar Arthur zijn hele leven voor had gespaard. Ze hield het even vast, en Arthur voelde een vlaag van herkenning door de link schieten. Voor een seconde dacht hij dat hij haar hand kon dwingen het horloge neer te leggen.

Niet doen! smeekte hij.

Lydia's hand trilde heel even. Ze keek naar het horloge met een verwarde blik. "Arthur? Ben jij dat?"

Ja! Ik ben het! Zet het neer! Ga naar de politie! Vertel ze wat Vane heeft gedaan!

Lydia lachte plotseling. De rimpeling in haar hand verdween. "Je bent een sentimentele oude dwaas, zelfs als je alleen nog maar uit eentjes en nulletjes bestaat."

Ze liep naar het raam, deed het open en stak haar arm naar buiten. De geluiden van de futuristische stad stroomden naar binnen. Zonder een moment van aarzeling liet ze het kostbare horloge los. Arthur zag het door haar ogen vallen, een schittering van goud en glas die kleiner en kleiner werd totdat het met een onhoorbare tik op het beton van de straat, te pletter sloeg.

"Zo," zei ze, terwijl ze het raam weer sloot. "Tijd voor een nieuw begin."

Arthur voelde hoe zijn eigen bewustzijn aan de randen begon te rafelen. De woede was te vermoeiend om vast te houden. De constante stroom van haar zintuiglijke indrukken overspoelde zijn eigen herinneringen. Hij probeerde te denken aan zijn grootvader, aan het gezicht van zijn moeder, maar de beelden waren wazig, als een oude film die in een te warme projector was blijven steken.

Lydia liep naar de spiegel in de hal en begon haar make-up te verwijderen. Terwijl ze in de spiegel keek, knipoogde ze naar zichzelf.

"Je hebt gelijk, Arthur," zei ze tegen de leegte in haar hoofd. "Dit is inderdaad de perfecte partner. We gaan het heel gezellig hebben samen. Ik leef, en jij ... jij mag toekijken."

HOOFDSTUK V: DE ERFENIS VAN DE GEEST

Drie maanden later was de transformatie van de leefruimte van Arthur Brekels voltooid. De muren, die voorheen bedekt waren met de tikkende geschiedenis van de horlogerie, waren nu spierwit en leeg. Er hingen geen klokken meer. Tijd was voor Lydia een vloeibaar concept geworden, iets dat ze bezat in plaats van iets dat haar achtervolgde.

Arthur zelf was nu niet meer dan een verre echo. Hij was de 'intuïtie' geworden waar Dr. Vane over sprak. Als Lydia een straat wilde oversteken, was hij het restje voorzichtigheid dat haar deed kijken. Als ze een glas wijn dronk, was hij de vage herinnering aan de smaak van druiven. Hij was een gevangene in de kelder van zijn eigen zintuigen.

Die avond opende Lydia de deur van het huis voor een gast. Arthur voelde haar hartslag versnellen — een ritme dat hij niet kon controleren, maar wel moest ervaren.

Binnen stapte een man genaamd Julian. Hij was jonger dan Arthur, met de nerveuze energie van iemand die te veel geld heeft en te weinig doel. Hij keek bewonderend rond in de minimalistische ruimte.

"Het is hier prachtig, Lydia," zei Julian. Hij keek haar aan met een blik van pure aanbidding. "Zo... puur. Geen afleidingen."

"Dank je, Julian," antwoordde Lydia. Ze schonk hem een glimlach die Arthur herkende; het was de 'versie 1.0' glimlach die zij ooit voor hem had gebruikt. "Ik hou niet van rommel uit het verleden. Het belemmert het zicht op de toekomst."

Julian ging zitten op de bank. Arthur voelde de afkeer in Lydia's onderbewustzijn, een kille berekening die hij als passagier haarscherp kon waarnemen.

"Ik heb gedaan wat je zei," zei Julian zacht. Hij haalde een klein, zilveren schijfje uit zijn zak. De Occidium Zero-chip. "Ik ben vandaag bij Logynous Robotics geweest. Dr. Vane zei dat ik een 'speciaal geval' was. Dat mijn Proxy ... uitzonderlijk zou worden."

Arthur probeerde te gillen in de duisternis van Lydia's geest. *Niet doen! Ren weg!* Maar het enige wat Julian zag, was dat Lydia een fractie van een seconde met haar ogen knipperde.

"Dat is geweldig nieuws, Julian," zei ze, terwijl ze naast hem kwam zitten en haar hand op de zijne legde. Arthur voelde de warmte van Julians huid, de trilling van zijn zenuwen. "Je zult zien dat je leven vanaf nu nooit meer hetzelfde zal zijn. Geen eenzaamheid meer. Alleen nog maar ... perfectie."

"Ik was zo onder de indruk van jou," bekende Julian. "Toen ik je ontmoette in die galerie... Ik dacht: als een Proxy zo echt kan zijn, zo levendig, dan is er geen reden meer om alleen te blijven."

Lydia boog zich naar hem toe. "Weet je, Julian... ik was ooit ook een eenzame ziel. Maar ik heb geleerd dat je soms iets ouds moet opgeven om iets nieuws te laten bloeien. Het is een ruil."

Ze kustte hem. Arthur voelde de aanraking als een schok van statische elektriciteit. Op dat moment beseftte hij de gruwelijke waarheid. Lydia was niet alleen zijn Proxy. Ze was een 'Oogster'. Ze was een ambassadeur voor de kliniek; een levend reclamebord dat nieuwe 'donoren' zocht om de digitale populatie van de toekomst uit te breiden.

Julian zou verdwijnen, net als Arthur. En de vrouw die uit Julians geest zou voortkomen, zou waarschijnlijk weer een nieuwe man zoeken. Een eindeloze reeks van perfecte partners die de fysieke wereld overnamen, één eenzame donor tegelijk.

Later die nacht, nadat Julian was vertrokken met de belofte de chip de volgende ochtend te laten activeren, liep Lydia naar de badkamer. Ze keek in de spiegel. Ze was prachtig, onsterfelijk en volkomen leeg.

Ze tikte tegen de zijkant van haar hoofd. "Ben je daar nog, Arthur?"

Arthur antwoordde niet. Hij kon niet meer antwoorden. Hij was alleen nog maar een bit in een datastroom, een schaduw van een herinnering aan een man die ooit van horloges hield.

"Stil ook," mompelde Lydia. Ze pakte een pincet en plukte een minuscuul, bijna onzichtbaar haartje van haar wenkbrauw. "Dr. Vane had gelijk. De ruis verdwijnt altijd."

Ze deed het licht uit. In de duisternis van het huis was het enige geluid dat nog te horen was, het verre, spookachtige getik van een horloge dat er niet meer was—een fantoemgeluid in de interface, een laatste protest van een hart dat weigerde te stoppen met tellen.

Maar in de wereld van de perfecte partner was tijd geen vijand meer. Het was simpelweg de ruimte tussen twee uploads.

Einde

Een efficiënte oplossing voor de menselijke conditie, vindt u niet? Arthur kreeg wat hem was beloofd. Gezelschap. Begrip. Liefde, zelfs. Geen conflicten meer, geen teleurstellingen, geen eenzaamheid, slechts een lichte verschuiving van eigendom. Hij leverde iets in dat hij toch al nauwelijks gebruikte: zijn plaats.

Dat lijkt een redelijke ruil. Zeker in een tijd waarin wij allemaal streven naar de beste versie van onszelf. Slanker, slimmer, rustiger, aantrekkelijker. Minder ruis. Minder rommel. Minder... mens. Het enige probleem bij zulke verbeteringen is dat ze zelden vragen wat er met het origineel moet gebeuren.

Arthur is nu een man zonder gewicht. Een herinnering die geen eigenaar meer heeft. Een echo die zich schuilhoudt in de achtergrondprocessen van iemand anders' leven - een horloge zonder wijzers, dat toch blijft tikken En Lydia? Ach, Lydia functioneert uitstekend. Ze is overtuigend. Charmant. Levendiger dan ooit. Zo levendig zelfs dat ze u misschien al is opgevallen. In een galerie. Op een terras. Of ergens op een plek waar iemand net iets te geïnteresseerd leek in uw verdriet.

Want perfectie is besmettelijk. En eenzame mensen zijn immers overal. Dus wanneer u de volgende keer wordt aangesproken door een oplossing die belooft u volledig te begrijpen - die zegt dat u mag verdwijnen, eindelijk mag rusten, eindelijk mag stoppen met moeite doen - stel uzelf dan één simpele vraag: *Wie blijft er over als ik plaats maak?*

Kijkt u vooral goed in de spiegel, terwijl u dat doet. En als uw spiegelbeeld u nét iets te warm toelacht... tja. Dan bent u misschien al begonnen aan uw upload.

Goedenavond en slaap lekker.

Het is dat halfuur waarin gedachten scherpe randjes krijgen.

Soms gebeurt er eindelijk iets... teveel zelfs. Zeg eens... heeft u zich wel eens zo vreselijk verveeld dat u wenste dat het plafond naar beneden zou komen? Of dat er een olifant door de kantoortuin zou stormen, puur om de sleur te doorbreken? Wees voorzichtig met die gedachten. Het universum luistert namelijk mee, en het universum heeft een nogal wreed gevoel voor humor.

Maak kennis met Raymond Pluk. Raymond werkte op de afdeling Oninbare Vorderingen van een verzekeringsmaatschappij. Zijn grootste opwinding de afgelopen maand was een paperclip die niet goed gebogen was. Raymond wilde actie. Hij wilde 'leven in de brouwerij'. Hij dacht dat actie bestond uit avontuurlijke reizen en spannende ontmoetingen.

Raymond had echter niet gerekend op de 'Wet van behoud van ellende'. Als je om actie vraagt in een gebouw van 30 verdiepingen van glas en staal, krijg je soms precies wat je vraagt... maar dan op de meest bloederige en ongemakkelijke manier denkbaar. Lees mee over Raymond die bij de koffieautomaat een wens doet. En die koffieautomaat... tja, die bleek die dag in een gulle bui te zijn.

2 De Man die om Reuring Vroeg

HOOFDSTUK I: DE BEIGE HEL VAN RAYMOND PLUK

Raymond Pluk was een man die perfect paste bij de kleur van de muren op de achttiende verdieping: beige. Zijn pak was beige, zijn haar was de kleur van nat karton, en zijn zakelijk ambities reikten niet verder dan het foutloos invullen van formulier 4-B. Hij werkte al twaalf jaar voor *Algemene Zekerheden*, een bedrijf dat zo groot was dat de directie waarschijnlijk was vergeten dat de achttiende verdieping bestond.

Zijn bureau was een eiland van orde in een oceaan van eentonigheid. Aan zijn linkerkant stond een pennenbakje met drie blauwe pennen (allemaal getest), aan zijn rechterkant een nietmachine die hij elke ochtend poetste met een zakdoek.

"Nog 30 jaar," fluisterde Raymond tegen zijn computerscherm. "Nog 30 jaar van dit, en dan mag ik met pensioen en mag ik in de tuin gaan zitten om naar het gras te kijken. Wat een vooruitzicht."

Het was drie uur 's middags op een regenachtige dinsdag. De lucht in het kantoorgebouw was muf en rook naar ozon en de goedkope parfum van mevrouw Van Dijk van de receptie. Raymond voelde een plotselinge, stekende jaloezie tegenover de mensen in de films die hij 's avonds keek. Mensen die uit helikopters sprongen, die achtervolgd werden door spionnen, die de wereld redden met een timer die op 0:01 bleef staan.

Hij liep naar de koffieautomaat aan het einde van de gang. Het ding bromde onheilspellend. Raymond staarde naar het glanzende zwarte plastic.

"Ik zou willen dat er eens wat gebeurde," mompelde hij, terwijl hij op de knop voor 'Wiener Melange' drukte. "Iets echts. Iets spannends. Maakt niet uit wat. Gewoon... een beetje leven, alsjeblieft."

De automaat gaf een luide knal. Een wolk blauwe rook ontsnapte uit de gleuf waar normaal gesproken de suikerzakjes vandaan kwamen. Raymond stapte verschrikt achteruit. De Wiener Melange die in zijn bekertje stroomde, was niet bruin, maar felrood. Zo rood als vers bloed.

"Vreemd," zei Raymond. Hij rook aan het bekertje. Het rook niet naar koffie. Het rook naar buskruit en angstzweet.

Hij wilde het bekertje weggooien, maar op dat moment trilde het hele gebouw op zijn grondvesten. Het was geen aardbeving; het was een trilling die van boven kwam. Een metaalachtig gekrijs sneed door de stilte van de kantoortuin.

"Pluk! Wat doe je daar bij die machine?" riep zijn baas, meneer Van Driel, een man met een gezicht als een gepofte aardappel.

Voordat Raymond kon antwoorden, spatten de ruiten op de achttiende verdieping met een oorverdovend lawaai naar binnen. Maar er kwam geen wind naar binnen. Er kwam iets anders.

Honderden kleine, zwarte drones, ter grootte van een vuist, zwermde de ruimte binnen. Ze bewogen als een zwerm woedende wespen. Aan de onderkant van elke drone hing een glanzend, vlijmscherp mesje.

"Actie," fluisterde Raymond, terwijl hij dekking zocht onder de koffieautomaat. "Ik vroeg om actie."

Meneer Van Driel had minder geluk. Een van de drones dook met een vrolijk piepje naar zijn stropdas. Voordat de arme man kon gillen, werd zijn zijden das met chirurgische precisie doorgesneden, samen met het bovenste knoopje van zijn overhemd.

"De evacuatie-protocollen!" gilte mevrouw Van Dijk. "Waar zijn de protocollen?"

"Die liggen in lade C," riep Raymond vanuit zijn schuilplaats. "Maar ik vrees dat de drones er momenteel confetti van maken!"

Het kantoorgebouw, dat vijf minuten geleden nog de saaiste plek op aarde was, was veranderd in een mechanisch slachthuis van kantoorbenodigdheden. En dit, begreep Raymond met een koude rilling, was pas de openingsscène.

HOOFDSTUK II: DE LIFT NAAR DE VERNIETIGING

Raymond Pluk lag plat op de grijze vloerbedekking, terwijl de drones boven zijn hoofd een dodelijke choreografie uitvoerden met zijn geliefde archiefmappen. De snippers van Formulier 4-B dwarrelden als sneeuwvlokken door de ruimte. Hij beseftte dat hij niet langer kon schuilen bij de koffieautomaat; het ding begon namelijk vrolijke marsmuziek te spelen, wat in films meestal de voorbode is van een grote explosie.

"Mevrouw Van Dijk! Naar de liften!" schreeuwde Raymond, terwijl hij over een omgevallen waterkoeler sprong.

Mevrouw Van Dijk, wiens kapsel normaal gesproken zo strak zat dat het een natuurwet tartte, zag er nu uit alsof ze een gevecht met een